

[Bernhard Baunsgaard]

på én gang og laver overgangsordninger for de enkelte; jeg tror, den sidste metode er den bedste.

Bollmann (CD):

Siden vi sidst har behandlet denne sag som lovforslag, er der sket to væsentlige ændringer med forslaget: dels er det blevet til et beslutningsforslag, dels er der sket en forlængelse af den foreslåede overgangsperiode fra 5 til 10 år. Lad mig tage det sidste først.

CD har under ingen omstændigheder sympati for principperne i dette forslag, men vi vil gerne være med til at strække en eventuel overgangsperiode, hvis det lykkes ministeren at overbevise et flertal, så langt som muligt. Derfor vil vi også stille ændringsforslag til beslutningsforslaget om, at overgangen bliver på 15 år.

Så er der spørgsmålet om ændringen af lovforslaget til et beslutningsforslag. Den procedure rejser nogle spørgsmål til ministeren om, hvad grunden egentlig er til denne kovending. For det første vil jeg bede ministeren om at fortælle, om det virkelig skulle være alle de saglige indvendinger, der har gjort indtryk på ministeren; jeg tænker her i første omgang på problemet at sondre mellem privat og erhvervs-mæssig gæld.

For det andet vil jeg gerne spørge ministeren, om han udsætter problemet, fordi han vil afvente resultatet af de to udvalgs arbejde vedrørende henholdsvis virksomhedsbeskatning og begrebet social indkomst. Begge – og det har ministeren jo erkendt – har jo en stor sammenhæng med regeringens forslag.

For det tredje vil jeg spørge ministeren, om det skulle være hans egne svar vedrørende virkningerne, der har forskrækket ham i en sådan grad, at han har sendt forslaget ud til hjørnespark.

Jeg spurgte i udvalget, hvordan det ekstra provenu på 3 mia kr. fordeler sig, og svaret lød, at 2,5 mia kr. ud af de 3 mia kr. skulle betales af lønmodtagere med egen bolig og 300 mill. kr. af lønmodtagere uden egen bolig; resten skulle fordeles mellem landbruget og selvstændige erhvervsdrivende i øvrigt. Det er det, vi mener er urimeligt. Det er det, vi mener med, at de samme grupper rammes dobbelt: det er de samme lønmodtagere, der skal vise løntilbageholdenhed, selv om den ikke bliver så stor som først ventet.

Centrum-demokraterne har i 6 år sagt, at det var en falsk fremstilling, når regeringen og andre partier, der har sympati for forslaget, siger: lønmodtagerne på den ene side og folk med eget hus på den anden side. Her er beviset faktisk. Det er i vid udstrækning de samme mennesker, der er tale om.

Har CD ikke fået andet ud af lovforslaget eller dette beslutningsforslag – og det håber jeg egentlig ikke at vi får – har vi i hvert fald fået en meget klar dokumentation for vort synspunkt, så klar, som vi overhovedet har kunnet ønske det, igennem dette svar.

Ellers bliver denne debat jo let gentagelser af, hvad der blev sagt ved første behandling af lovforslag nr. L 65, og alle de betænkeligheder, der blev fremført dengang, er jo stort set bekræftet under den forløbne del af udvalgsarbejdet.

Jeg skal til slut stille et fjerde spørgsmål til ministeren: venter ministeren med en omlægning, fordi han er indstillet på at diskutere andre principper for begrænsning af rentefradragsretten nu? Ministeren ved godt, at disse andre principper i hovedsagen går ud på beløbsbegrænsning, og at CD overhovedet kun kan forestille sig begrænsninger, hvis der er tale om renter af fremtidig gæld, sådan at folk, der har handlet i god tro, i hvert fald ikke bliver fuppet.

Jeg skal til slut sige, at vi også vil stille ændringsforslag herom, men vi vil under alle omstændigheder stemme imod beslutningsforslaget.

Wilhelm (VS):

Da mit partis skattepolitiske ordfører havde haft sine mindreårige børn buret inde et par timer oppe på vores sekretariat, syntes vi, at nu måtte det altså være nok, og derfor skal jeg på gruppens vegne komme med nogle kommentarer til dette forslag.

Vi var allerede ved første behandling ret kritiske over for den måde, regeringen griber dette problem an på: man laver en omlægning, som er et lille midlertidigt lapperi, man bruger flere år på den, og man udformer den på en sådan måde, at den indeholder mange vilkårligheder og giver hr. Erhard Jakobsen vind i sejlene, når han farer ud med de ekstreme undtagelser og gør dem til hovedreglen. Det er helt unødigt og tåbeligt af regeringen at gøre det så besværligt for sig selv,